

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XX. Arcam deducit David, & irridetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Illic fode & opera pretium invenies. Fodit, & invenit, auri aliquantum, idque argento circumdatum. Misit conjectori, quantum visum est de argento. Tum ille: Nihilne de vitello? Idem ex homine quaesierit Deus: Nihilne, mi homo, de vitello mihi tribuis? Itane tibi nucleum servas? mihi offers putamina, si me amas, teipsum vinces, & vel charissima non negabis. Hoc primum.

Alterum: Actus in sui odio & victoriâ sit generosus, acer, non lentus & segnus, sed violentus & heroicus. Divorum res gesta testantur, uno nonnunquam generosiore actu diaboli tentantis impetum repressum, ut illecebrifus veterator ad idem eos vitium non amplius allectat. Abisâ opportunitatem commodissimam nactus, occidendi Saulis, dixit David; Nunc ergo persudiam cum lanceâ in terrâ semel, & secundo opus non erit: Non dispari ratione poterit quis generoso actu unico, tam insigniter se vincere, & gentium sub jugum mittere, ut deinceps non multum laboraret in seipso ad rationis obsequium componendo. Credibile prorsus est Davidem ab hac sui victoriâ fuisse summa cibi potusque moderatione.

Quæstio est Philosophis, num uno actu acquiri possit habitus? Hanc litem relinquimus scholæ. Nec enim in virtutum officiis, viribus humanis æmnia, sed divinis metienda; & solet Deus tam sanctæ actioni tantum gratiæ largiri, ut alia ab eâ sint facillima. Exemplo, quod dicimus, demonstramus. Est qui simpliciter vice hosti suo benignè faciat, inde hoc illi nunquam factu difficile, Theologorum scito: Plus valet unus actus intensus, quam mille remissi. Idcirco qui plurimum cupit in sanctis actionibus promovere, & faciliem sibi reddere viam virtutis, his principiis ordiri debet, & in iis positissimum se vincere, in quibus ut plurimum malè vivax est: faciliè autem observabit, quòd sui eum amores & cupidines trahant, atque id maximè cavebit, quod autem malignior natura refugit, quod horret, ad illud se maximè impellet, & concitabit. Perinde ut equos eò concitamus, quòd minime volunt. Sunt equi formidolosi & contumaces, qui aut trabem, aut pontem, aut funem dependentem refugiunt, quod ubi strenuus eques advertit, virgâ, flagello, calcariibus ad eum ipsum, quem horret locum, adigit, nec desistit, dum aut concedant, aut pergam. Ita vero nomine Christianus sibi ipsi calcare admovet, perpellit ad ea, quæ natura delicatior averfatur, charissima quæque Domino libat. Nemo fortior, quam suisipsum victor. Qui hanc artem aut nescit, aut eam exercere negligit, in lyceo virtutis nunquam proficit. Anthiochenus martyr Ignatius: Ego meisipsum urgebo, inquit, ut devorer. Ignoscite mihi, filioli, quid mihi profit, ego scio. Possè sibiipsum imperare virtutis est compendium.

CAPUT XX.

Arcam deducit David, & irridetur.

QVAMPRIMUM Davidi licuit stabilem regni sedem figere, principem sibi curam esse voluit, cultum divinum. Idcirco Arcam velut exulem & neglectam ex urbe Gabaa è domo Abinadabi Pontificis Hierosolymam, statuit transferri, præsciente tamen & consentiente toto Israël's populo. Hanc Arcæ transmissionem summis studiis, solennitate celeberrimâ, maximis sumptibus instruxit. In viâ calcitrantes boves periculum, aut certè metum lapsus creaverunt Arcæ; notabat plausurum novum ruituro simillimum. Hic Oza auxilii operam commodaturus admovet manus. Sed Deus adjutori intemporivo inatus, temeritatem ejus morte subitâ punivit.

A Ad ipsam Arcam Oza corruens expiravit. Funere repentino territus David, Arcam deduci jussit in edes Obededom, quem Deus, ob commodatum hospitium omni rerum opulentiâ ditavit. Acto trimestri Arca in Sionis arcem vecta, singulari ad id domo structâ, in qua diversaretur adum templo extrema manus accessisset.

Hæc Arcæ transvectio maximâ symphonie varietate, admirandâ sacrificiorum multitudine, concursu hominum incredibili, latissimis tripudiis, expensis planè regis celebritate summa, laudatissimâ pietate instituta est. Testatur sacer historicus ad hæc solennia virorum principum, ac nobilium triginta millia, omnes electos ex Israël convènisse. Cetera plebis Alphonus Tostatus numerat ducenta viginti quatuor millia: vulgus putem fuisse innumerum. Et quamvis tam ingentia hominum multitudo convenerit, singulis tamen panis, carnes asinæ, alia opulentiâ gratuita liberalitate distributa, uti dicemus. In hac sacrâ solenni pompâ, sexto quoque passu septem boves, & arietes vel oves septem mactabantur: Sat hominum fuit huic labori, & pecudes tantum vulgabantur, interim tantisper subsistebant Levitæ. Atque iterum iterumque sex passus faciebant, ita ut ad sextum quemque passum, victimæ caderent septem, idque longa prorsus viâ servabatur è domo Obededom in Arcem Sion. Super omnia verò Davidis ardens in Deum animus eminebat, etenim saltabat totis viribus ante Dominum. Sicut autem supplicationem primam subita mors Ozæ, sic alteram hanc irrisus regis conjugis aliquantum turbavit. Hinc capitis istius epitome, Arcam transportat David, & irridetur. Quia in re Davidis gemina virtus eluxit. 1. Optimus in Deum affectus. 2. Laudatissimus sui contemptus. De his jam disserendum.

Terror ob mortem Ozæ.

Pompa & concursus populi in transvectione Arcæ.

Reg. c. 6. v. 1.

Ibid. v. 13.

Ibid. v. 14.

In translatione arcæ gemina virtus eluxit Davidis.

1. Optimus in Deum affectus. Ibid. v. 14.

Vestitus David saltavit ante arcam.

Micholis in Davidem exprobratio. 2. Reg. c. 6. v. 20.

I. Optimus in Deum affectus, saltabat totis viribus ante Dominum. Quantum potest, laborat, currit, saltat, pugnat, qui totis viribus serioque amat. Id scilicet quod facit, manibus pedibusque obnixè facit, ex summis opibus viribusque usque nititur. Ita David ardentissimos in Deum affectus expromendo, hoc insigniter testatus est, tanquam si diceret: Plus facerem, si plus possem. Quod Bernardus expendens: David, inquit, saltando placuit Deo, non propter saltum, sed propter affectum. Et ut populus universus cerneret quam serio Deum coleret, regem quasi exiit, induitque levitatem: Porro David erat accinctus ephod lineo. Ephod Hebræis serè, quod nobis superpellicium, vestis candida, amiculum linteum. Quod verò Michol dixerit, discooperiens se, non ita interpretandum, ac si David ante Arcam positâ omni veste saltarit, cum Regum Chronicon affirmatè dicat: Porro David erat indutus stola byssinâ; David etiam indutus erat ephod lineo: sed sicut pauperculus ludimagister in pagis, aut oppido, cui nigram togam negat inopia, cum in templo agit, amiculum linteum primis vestibus injicit. Ita David ante Arcam saltans vestitus fuit, sed non regie. Si nostro hæc ævo rex potentissimus caeleste ferculum cum thuribulo velut diaconus præiret, id spectaculi factè plurimi non caperent. Haud aliter mirabantur tunc plerique omnes potentissimum regem, in eam degenerare humilitatem, ut psalterem ageret saltantem, videbant tamen hæc maximæ pietatis esse argumenta, quibus omnium peccatorum misericè imbuabantur. Sola Michol Davidis conjunx, tam altum sapiebat, ut sui conjugis factum finistrè interpretata, diceret per irrisum: Quam gloriosus fuit hodie rex Israël, discooperiens se ante ancillas servorum suorum, & nudatus est, quasi si nudetur unus de scuris. Quam

ru. Quando nec vestitum regium David habuit, nec incessum. Adhuc & illud fecit: David percutiebat in organis armigatis. Appensam ad collum gestans lyram fidicinem agebat, simul & citharam pulsans, cantans, & saltans perinde si dixisset. Non possum Deo satis gratus, satis submissus, satis devotus esse, Deum satis extollere non possum. His in Deum sanctissimis affectibus rex magnus sic arsit, ut Argam reverentia & submissione summam velut pauperulus e pago scholasticus præiret amiculo lineo, paludamenti vice indutus. Super omnia, quod nemo satis miretur, saltabat totis viribus. Solidæ laudis est, in rei honestæ virtutisque studio omnibus opibus, viribusque elaborare. Hinc plurimis sæpius inculcandum: Totus ora, totus canta, totus labora, totus auscultat, templum aut mensam Dominicam totus frequenta: hoc scilicet imperamus. In eo, quod agis, nervos omnes contende, in hanc partem totâ mente incumbere. Nimis quàm sæpe hic deliquimus: oramus, sed non toti, os garrit, sed ab ore lingua divertit, in templis cantamus, sed solâ voce, non totâ mente; laboramus, sed segniter & remissè, non totis viribus; concionem auscultamus, sed aure non utraq;ue. David saltabat totis viribus, nec enim poterat, quidquid fecisset, suæ devotioni satisfacere. Hæc tantos sumptus fecit regiâ prorsus liberalitate, nec enim publicam elemosynam egenis, sed aliis singulis viris feminisque largam sportulam, prout regum fasti memorant, divisit. *Et partitus est universæ multitudini Israel, tam viro, quàm mulieri, singulis collyridam panis unam, & assaturam bubule carnis unam, & similam fraxam oleo.* Hic sumptibus regis opus, ut ducentis viginti quatuor millibus hominum dari posset collyrida primò, non vulgaris, sed atropitii clibanitaris panis largior quadra, de carne carnis asse aut lixe non frustillum, sed segmentum amplum sex ossa, tertio placenta lata seu laganium, aut atrolaganum, quales in xenodochiis coqui solent. Hæc omnia David fecerat suo in Deum affectui testando. Itaque non saltabat tantum, sed & cantabat, & Deum laudabat, & munera donabat totis viribus.

Ibid. 13.

In virtutis studio omnibus viribus elaborandum.

Erga populum Davidis liberalitas. 2. Reg. 6. v. 20.

2. Laudatissimus sui contemptus.

Cur Michol in arce transfatione nullam habuerit laudem.

Psal. 131. v. 1.

2. Reg. 6. v. 12.

§. II.

Laudatissimus sui contemptus in hoc rege predicandus. Hæc virtus tanto laudabilior, quanto difficilior, tanto pulchrior quanto rarior. Prior illa virtus, tam ingens in Deum affectus suaviter exercetur, hæc non sine lecta in opus prodiit, tantis præsertim fastigiis laboriosum est, seipsum abicere. Itaque hic David Davidem vicit. Regina Michol, non magnam hic habet laudem, nam i. sacram hanc pompam non duxit, cum aliæ tamen feminæ huic interessent. 2. Elationem præ se fudit, ut regis filia stipatæ plebis congressum versata. 3. Conjugem suum censurâ nimis gravi perstringens, nimis eum & scurris contulit, quasi saltibus absurdis fatuum egisset. Et certe nisi David vir mitissimus fuisset, responsum ferreum dedisset tam facile non digerendum. *Memento Domine David, & omnis mansuetudinis ejus.* Audite Conjuges, & quicumque alii: asperiora subinde verba sunt glutienda, non continuo faciendus pugnus, intentandus pugio, stringendus gladius. David non tantum non acri & contortâ oratione, non maledicentiâ, non conviciis usus, sed mansuetissimè & submissimè: *Ludam, inquit, & vilior sum plus quàm factus sum, & ero humilis in oculis meis.* O mea conjux, Deo abundantius honorando, meipsum magis præbebo deridendum, præsertim illusoribus ad hoc natis; omnem calcabo fastum in ejus gratiam, qui me extulit ad solium: vestimenta plebeia nec in rege sunt indecora; hæc ego in honorem ejus non abijciam, qui

A mihi dedit purpuram: Deo enim placere cupio, non hominibus. Ludam, & bona domina, ludam, & vilior sum. Tu ad humanos oculos expendis omnia, sed erras splendè; alia sunt judicicia Dei, alia hominum, illa observanda, hæc spernenda & repudianda. Quò quisque vilior est sibi, hoc pretiosior est Deo. Ero igitur humilis in oculis meis, nec magni me aestimabo, meoque me pede metiar, non giganteo. Exemplis terreor recentibus, nam etiamnum patris tui Saulis intueor præcipitia, non sequar.

Modestia & submissio (humilitatem appellamus) ignota ferè virtus idololatris, nota satis Christianis, sed plerumque semitam, quæ ad illam ducit nesciunt, aut eam inire nolunt. Hæc ad humilitatem semita, sui despicientia est. Virtus tam præclara quàm rara. Nos magni ninyum nos ipsos aestimamus; humiles videri volumus, non viles, pretio nostri ninyum abripimur. Hinc viles Deo, nobis pretiosi sumus. Atqui nemo ferè humilis dici potest, seipsum animo contemnere nondum didicit.

Contemptus sui velut aurum quod conchulis infundi solet, pretiosum quid, sed perquam exiguum & paucissimis locis venale. Inter religiosos viros prima hæc quaestio est: Quantum quisque despicientiâ sui profecerit. Ad verè humilitatis virtutem nunquam perveniet, qui humilitatis fundamentum sui contemptum ignoravit. Sed heu, quàm pauci sunt, qui persuaderi se sinant, ut seipsos spernant. Ohe, satis est, inquit, satis si alii nos contempnant, cur ipsi nos abijciamus in noismet injurii? repugnat hoc natura. Repugnat factè, sed vitiosè ex Adamo propagata. Hinc illæ lacrymæ, hinc indignissimè fecimus haberi nos despiciant. Nemo nos tangat, ulcus est, quaquà tangimur. Aliter nos homines sancti tam præcæ quàm novæ legis erudiunt. *Ludam, ait David, & vilior sum.* Interpretes horum Bernardus: *Ludam, Bern. 17. 87.* inquit, ut illudat. *Bonus ludas, quo Michol irascitur, & Deus delectatur; bonus ludas, qui hominibus quidem ridiculum, sed Angelis pulcherrimum spectaculum præbet; bonus ludas, quo efficitur opprobrium abundantibus, & despectio superbis.* Quis iste lusor, quis lycen, quis saltator iste? Israël & Iuda, regni geminati ter unctus rex, nihilominus lusu repetito fieri vult vilior, sumpsit insignissimus contemptor. Nec imitatoribus caruit. Davides hoc in quo ex-viro nomen, Eusebii discipulus, quod Theodoretus celleretur, narrat, homo in semetipsum durissimus ac severissimus, centum quinquaginta monachis præfectus per annos quadraginta quinque, nunquam visus est ab ullo iratus, sibi semper simillimus. Ad hunc Theodoretus ipse Cyri episcopus revisit sæpius tanquam ad magistrum discipulus: cumque unâ sederent diversis colloquiis attentis, Publius sacerdos antistes a Vicarius in colloquentium conclave irruens, & cenobii patrem atrociter exagitans: Hæc lenitas, inquit, omnibus est detrimento, nec enim modestia sed amentia est. At Davides velut adamantinam habens animam non pungebatur iis, ait Theodoretus, quæ suâ naturâ solent pungere, nec vultum mutavit, nec colorem duxit, nec sermonem turbidè abruptit, sed Publium lenissimè hoc unum rogavit, faceret quæ vellet, modo lineret ceptum sermonem cum presentibus pertexti, uti necessarium. Certè Davides tam turbulento nugatori tam sedatè nunquam respondisset, nisi didicisset seipsum contemnere.

Turonensis Presul Martinus sui contemptum & amabat, & tantis studiis ambiebat, ut à suomet ministro sacerdote Briccio superstitionis & amentia sæpius damnatus, & sedis calumniis profectus, nec minimum iræ signum ederet, honorem læsum patientiâ defenderet, calumnias silentio refutaret. Injurias quippe aliis irrogatas castigabat, suas dissimulabat.

1. Quis nobilior sit.

Humilitas est virtus ignota idololatriæ.

Contemptus sui est fundamentum humilitatis.

In quo ex-viro nomen, 1. Davides.

Philotenus, sive Theodoretus apud Rosetum.

2. Prior.

2. Turonensis Presul Martinus.

labat: Hoc tam raræ virtutis ab unâ sui despicientiâ A habuit Martinus.

Laudem ex eâ re parentes maximam adipiscuntur, præsertim si summi ordinis sint, quando liberos sic educant, ut ij sese non æstimare discant. Fuit ut magni principis filiolus pueruli lusu vitreum orbiculum frangeret. Citatus ob id ad ferulam: Quid, ait, Princeps sum, & vile vitrum non ausim pertundere, ni prius licentiam rogem? Hoc dicti mater rescians: Quid tu puer, inquit, Principem te jactare audes? Fungus es. Et quotiescunque interrogabis fueris, quis sis, me volente ac jubente respondebis semper: Fungus sum. Ab eo tempore complures sepiculè subornati sunt, qui magna audentum recreatione quærent: quis enim es tu? Non aliud parvulo Principe respondente, quàm hoc: Fungus sum. Quod mater filio id sui contemptor sibi occinit perperam: Fungus es. Et quisquis exte quæserit: Tu quis es? dic cum veteri Poëta: * Caudex, stipex, fungus sum.

Vir doctissimus juxta & facundissimus Innocentius de Angelo, quod præsci Annales memorant, ut æstimationem sui & pretium calcaret, seipsum alliis & cepis oneravit vilissimè vestitus, urbem, in quâ notissimum eruditio fecerat, obivit, nec aliud amovit, quàm contemni ab omnibus, quando se ipse plus omnibus contemneret. Sui contemptor illud Davidis assidue usurpat, Ludam, & vilior sum. Quidquid cachinnorum domi vestræ est, ô dicaces sanniones, in me unum expromite, irridete, protervè mihi illudite, omnibus me ignominii appetit, graviora meipso judice sum meritus; stultitias ingentes & plurimas commisi, cur iniquè feram, hominem temerariè stultum irridiculo haberi? isto vas signum operculo.

Certa ad Humilitatem via, sui despicientia. Et tantò quis Deo est vilior, quantò sibi pretiosior; tantò autem pretiosior, quantò ipse sibi vilior.

CAPVT XXI.

Prohibetur David edificare templum.

ARcâ in tabernaculum recens conditum deductâ, & bellis aliquantulum sopitis, David omni cogitatione curâque in propagandum Dei cultum incubuit, doluitque se domum de Cedro structam habitare, Arcam Dei hospicio non digno diversari. Idcirco Nathanem vatem accersens deliberationem habuit, Consilium struendi templi valde probavit Nathan. David Nathanis autoritate animatus, propè decrevit ædificium sacrum aggredi. At nocte proximâ Deus Nathani suam sententiam aperuit, nolle se à Davide condi templum, sed à Davidis filio. Ne verò Davidi hoc Dei decretum videretur durius, ingentes addidit promissiones: Fidelis erit domus tua, & regnum tuum usque in sempiternum ante faciem tuam, & thronus tuus erit firmus jugiter. Mox loco confurgens David ingressus est Arcæ tabernaculum, & precatione prolixâ summas Deo gratias egit, de tantis in se suisque favoribus, rogavitque Deum, ut porrò suis esse Pater non desineret. Hic illustria quatuor documenta erunt expendenda.

1. Omne gaudium Deus luctu temperat. 2. Ingens ædificandi templi desiderium repressit Deus, & Davidis filium templi architectum elegit. Quâ in re David divinæ voluntati suam insigniter subjunxit. 3. Humanissimam Dei munificentiam Davidi exhibuit, nihilominus eum ad sui contemptum provocavit. 4. Ad Arcam in tabernaculo sitam in divinas se precationes rex optimus effudit. Atque hæc paulò explanatius jam tradenda.

I.

I. Omne gaudium Deus miscere luctu assolet. r. Omne gaudium Deus miscere luctu assolet. Cælestia solum & æterna gaudia ab his mixturis sunt immunia. In ceteris ubi mel, ibi fel. Vbi uncia mellis, ibi sepius amara sunt fellicia. Solennis Arcæ pompa duplex lætabile & festos dies peperit, triumphos habuit splendidissimos, merum mel. Sed Deus sat fellicia affudit, nam Oza subitâ morte corruit. Ita hoc gaudium sine luctu nequirit finiri, idque in supplicatione primâ. In altera omnia iterum lætitiis & triumphis exultabant: sed neque hic fel defuit. Vix enim David domum dicit cumulatus gaudio, mox eum invasit conjunx, & mediastinum vilissimum fatuæ levitatis arguit, & irrisit. Hinc assentior veteri Iambo.

Dans & foris agrè quod sit, semper est sanus. In hac mortalitatis valle ubi copiosissime crevit Abinthites, nemo bibit merum meracum, nullo id pretio comparabile est: nemo gaudiis ex omni parte sinceris fruatur.

Afflictio, indivisa virtutum est comes. Rectè agis? Non procul erit invidia. Malè agis? In sinu mala conscientia, in tergo hæret Nemesis. Vbi mel, ibi & fel perpetuâ conjugatione.

II. Decreverat David edificare templum, idque animo sinèque optimo. Huic Deus per Nathanem respondens: Nolo, ait, ut tu id facias, tuo hanc filio reservabis curam. Objecerit hinc David: Præclarissima quæque pro divinis honoribus cogitavi agere, non sinor. Sineris, mi David, sed non sineris tuo id arbitrio facere, sed divino. Et ne istud regem gravius affligeret, sententia in celo late redduntur causæ. Multum sanguinem effudisti, & plurima bella bellasti, non poteris edificare domum nomini meo, tanto effuso sanguine coram me. Filius, qui nascitur tibi, erit vir quietissimus, faciam enim eum requiescere ab omnibus inimicis suis per circuitum, & ob hanc causam Pacificus vocabitur. Pacem & otium dabo in Israël cunctis diebus ejus. Ipse edificabit domum nomini meo. 2. Bellatorem te volo, non architectum. Sed etsi jam non sint bella; non multò post erunt, & tibi otium ædificandi non dabunt. 3. Voluntas Dei, cui placuit fieri, nec aliter. Potuisset Davidi Deus septennium pacè optimum indulgere, quod templo struendo daret; quanto quidem tempore Salomon structuram eam perfecerat. Sed aliud divinæ voluntati visum est. Voluntas Dei pro sexcentis causis, pro mille rationibus est. Causarum satis est, Deum velle, nil ultra quæras. Id quidem Davidi acerbus fuit nuntius, ab ædificio templi se exclusum, quia tamen ita Deo placuit, suam penitissimè ad divinam voluntatem conformavit. Factus est quod voluerit Deus, ædificare, non ædificare, ligna, lapides colligere, quos alius componat, in utrumque paratus. Nihilominus David graviter sensit, se animo & votis non posse obsequi, quandoquidem eum Nathan, antequam decretum Dei sciretur, in illis ædificandi cogitationibus plurimum confirmarat his verbis: Omnia, quæ in corde tuo sunt, fac, Deus enim tecum est. Vestra Majestas magno animo id instituti, quod mente versat, aggrediatur. Res magnæ molis est & opus præclarissimum, quod Deo non poterit non placere.

Placuit certè Deo, Davidem hoc velle, imò cum hoc velle, voluit Deus; noluit tamen, ut ipse ædificaret, sed filio ædificaturo materiam præpararet. Quod certè plurimum afflixisset optimum regem, nisi suam divinæ voluntati perfectissimè afflixisset. III. Deus in Davidem humanissimus & liberalissimus: Quod cogitasti in corde tuo, inquit, edificare nomini meo, benefecisti, hoc ipsum mente tractans. Veluti gratias agit Deus famulo suo de operâ sibi non præstitâ, sed præstandâ grati fecisti.

Quidam nobilibus par.

Tiratio, Innocentius de Angelo.

Davidi templi ædificatio deliberatur.

Quæ inhibentur, ingentibus promissionibus additis.

Quatuor documenta.

r. Omne gaudium Deus miscere luctu assolet.

2. Decretum ædificationis templi à Davide factum. Causæ cui David templum non ædificavit. 1. Paral. 2. 2. 2. 8. 9. & 10.

Secundâ.

Tertiâ.

3. Deum in Davidem liberalissimè fuisse. 1. Reg. 2. 8. & 18. * Hebraicè præstandâ grati fecisti.